

ΙΑ πλημμύρα νεότητας χανομένη εις τῆς Ἀνατομίας τὸ ψυχρὸν περιβάλλον. Μία χρηστὴ ἐκδήλωσις ἐπιστημονικοῦ μέλλοντος, αἴφνης στομουμένη ἀπὸ τῆς Μοίρας τὰ τυφλά βουλευμάτα.

Νέος ὄλος αἶσθημα καὶ ὄλος πῦρ, ἀφωσιώθη, παρὰ τὰς τάσεις τὰς

✱ **ΑΝΔΡΕΑΣ ΟΟ. ΚΑΡΠΟΣ** ✱

(Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις δηλητηριασθεὶς ἐν τῷ Ἀνατομικῷ τὴν 13 Μαΐου 1898)

συνήθεις εις τὴν ἡλικίαν τῶν 19 ἐτῶν, εις τὴν Ἐπιστήμην. Εἰργάζετο ἀδιακόπως καὶ ἐργαζόμενος ἐδέχθη τοῦ θανάτου τὴν προσβολήν. Ἐκεῖ, εις τὸ Ἀνατομεῖον, ἄνωθεν τοῦ πτώματος τ' ὅποιον ἀνέτεμνε διὰ τῆς κοπίδος. Θῦμα τῆς Ἐπιστήμης, ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα καὶ παρθενικώτερα.

Ὁ Ἀνδρέας Κάρπος ἦτον υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου κ. Ὁθωνος Κάρπου καὶ ἕγγονος τοῦ ὑποστρατήγου Κάρπου, ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου, ὅστις πολυτίμους συνέγραψεν ἱστορικὰς μελέτας καὶ ἴδια τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυθρυλήτου ἥρωος· ἀλλὰ δὲν κατήγετο μόνον πατρώθεν ἐξ ἱστορικοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἔλκει τὸ γένος καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας Γουβέλη.

Ἀπὸ τοιαύτης καταγωγῆς ἠρμώμενος, ἔμελλεν, ὑπὸ ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων εὐ-

νοηθεὶς, νὰ δολιχοδρομήσῃ, σφριγηλὸς καὶ ἐνθουσιώδης, εις τῆς Ἱατρικῆς τὸ εὐρὺ στάδιον, προσκομίζων ὅλην τὴν θέλησιν καὶ τὴν ὄρασιν αὐτοῦ εις τ' ἀφθαστα ἰδεώδη τῆς Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ πρὸ τῆς Ἐπιστήμης, ἔστι ζηλόφθονος ὁ θάνατος καὶ ἤρπασε τὸν ἔφηβον, καὶ ἐνέκρωσε τὴν ζωὴν, τὸσον μέλλον! Ἀπέθανε, δύναται τις νὰ εἴπῃ, εις τὰς ἀγκάλας τῆς Ἐπιστήμης, ἐν αὐτῷ τῷ ἀδύτῳ αὐτῆς. Καὶ παρίσταται ἐν τῇ εἰκόνι φέρων τὴν ποδιὰν τῆς ἐργασίας, ἣτις τοῦ ἔγινε, λευκὴ ὡς ἦτο, σάβανον, πλήρες συμβολισμοῦ καὶ ὑπερφηανείας. Τιμὴ εις τοιοῦτον θάνατον!

Καὶ ἐθρηνήθη παρ' ὄλων, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῶν κατοίκων τῆς γενετείρας του, τῆς ἡρωϊκῆς τοῦ Μεσολογγίου πόλεως, τὸ χάριμα καὶ τὸ σέμνωμα ταύτης, καὶ ἐκηδεύθη φέρων τὰ μελανὰ ἴχνη τοῦ δηλητηριασμοῦ, τὰ ὀλέθρια στίγματα τῆς πτωμαίνης, ὁ ἀγνὸς ὡς ἄγγελος, ὁ λευ-

κός ὡς ἀθωότης, ἡ ὑψηλόφρων ὡς ἡ ἰδέα, ὁ ἄκακος ὡς βρέφος Ἀνδρῆϊκος.

Καὶ τώρα, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ μάτην ἀναζητοῦν τὸν γλυκύν, τὸν συμπαθῆ Ἀνδρῆαν, μία μένει παρηγορία. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ἐπιστήμη εἶναι ὅπως καὶ ἡ Ἐλευθερία. Θέλει καὶ αὐτὴ αἷμα, θέλει θύματα καὶ ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀφίνουν τὴν πνοὴν μαχόμενοι εἰς τὰς τάξεις τῆς Πατρίδος ἢ τῆς Ἐπιστήμης, εἶναι οἱ πρῶτοι σκαπανεῖς, οἱ γνησιώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς πραγματικῆς προόδου, οἱ ἐλευθερωταὶ ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας. . . .

κ. . .

Εἰς τὸν Ἀνδρεῖον Καρπὸν
Μαρτυρὰ τῆς Ἐπιστήμης

Ἀπ' τὰ βαθειὰ τῆς Ἐπιστήμης ὄνειρα,
Ἐπεσε; μέσα στὰ βαθειὰ σκοτάδια,
Κιὰν τὸ ρυθμὸ τοῦ κόσμου δὲν ἐτάραξες,
Μὰ δυὸ ψυχὲς παράτησες ρημάδια.

✽

Ὡ τῶν ὄνειρων τᾶγγιχ' ἀχνοῦφάσματα!
Ὡ τῆς ἀράχνης μέσ' στὰ μνήματα τὰ δίχτυα!
Τῶν οὐρανῶν γεννιοῦνται τὰ χαράμματα
Ἀπ' τᾶλνωτα τοῦ ζόφου μεσανύχτια!

✽

Κιὰν ὁ Μαρτυρικός σου, ἄπλερε, θάνατος,
Τῆς Ἐπιστήμης δόξα δὲν ἐστάθη,
Μὰ Ἐκείνη μίαν ἀκτίνα ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς
Σοῦ στέλνει μέσ' στοῦ μνήματος τὰ βᾶθη!
(1899) Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἀνδρεῖαι Ὁθ. Καρπῶι

Μαῦρο καράβι σ' ἔφερε σὲ μακρὸν λιμάνι. . .
Τὸ μοιρολόγι, ἀλλοίμονο, τόσο μακρὸν δὲ φτάνει.
Κι' ἂν σὲ καλοῦνε οἱ στεναγμοὶ κι' ἂν σὲ καλοῦν οἱ θρήνοι
Ἐσὸ κοιμᾶσαι ἀξύπνητος στὸ φῶς καὶ στὴ γαλήνη.

✽

Δὲ σὲ σκεπάζει λησμονιά, κι' ἂν γοργοτρέχη ὁ χρόνος
Τὰ δάκρυα θᾶναι ἀστεῖρεντα, θὰ μεγαλῶνῃ ὁ πόνος.
Κι' ἐσὸ τῶν δρόμων τῶν κρυφῶν πανέμορφε διαβάτη
Νὰ ξαναρθῆς ἐδῶ στὴ γῆ δὲ θᾶβρης μονοπάτι!